

‘Geen twee met dezelfde taken’

Zo'n negentig parochieassistenten wonen eerste Vlaamse ontmoetingsdag bij

- ▶ Parochieassistenten zijn in de Vlaamse bisdommen met 213
- ▶ In oktober kwamen ze samen voor een „blijfe ontmoetingsdag”
- ▶ Kerk blijft streven naar beter loon en statuut

Jozefien VAN HUFFEL

„Kennen jullie de *Foodtest* van Broederlijk Delen al?” Met een brede glimlach spreekt Petra Mussche de bezoekers aan het Noord-Zuidontbijt in de Oost-Vlaamse gemeente Wachtebeke aan. Het is zondag en net negen uur. „Natuurlijk werk je als parochieassistent soms lastige uren. En voor het geld moet je het niet doen”, lacht ze. „Ik doe mijn job op zich echter ontzettend graag. Het is mijn leven.”

Petra Mussche zit ook in de Interdiocesane Commissie voor Parochieassistenten. Vijf dagen eerder bracht ze dezelfde boodschap tijdens de eerste ontmoetings- en vormingsdag voor parochieassistenten uit alle Vlaamse bisdommen. *Werken in de Kerk... Wat een geluk!*, luidde de slogan van de dag. „Twee jaar geleden verspreidden we met de commissie een enquête. Wat zijn voor parochieassistenten de deugddoende momenten, de zorgen en de knelpunten?”, legt Mussche uit. „Er bleek nood aan ontmoeting, erkenning en bemoediging. Daar hoopten we met die dag aan tegemoet te komen.”

Sinds 2009 hebben parochieassistenten volgens de Belgische grondwet een eigen statuut. „En toch weten veel mensen nog niet

wat voor beestjes het zijn”, lacht Veronique De Wijze, parochieassistent in Harelbeke en medeorganisator van de ontmoetingsdag. „Je vindt er dan ook geen twee met dezelfde taakhoud.”

„Dat viel inderdaad opnieuw op in het gesprek met collega's uit andere bisdommen”, bevestigt Annie Van Damme uit Gent. „Een pastoor is een pastoor. Maar een parochieassistent? Ik moet het telkens opnieuw uitleggen, bijvoorbeeld als de collega's van mijn echtgenoot willen weten waar ik werk. Er mag wel wat meer duidelijkheid komen over de invulling van de job.”

In grote lijnen werkt een parochieassistent op diverse terreinen mee met de priester, van catechese en liturgie tot het begeleiden van vrijwilligers. „We zijn soms een brug tussen priester en mensen. Sommigen zijn vooral bezig met vorming in hun dekenaat, maar we zijn er ook niet vies van om eens mee de stoelen

„De meeste mensen weten niet wat voor beestjes parochieassistenten zijn”

te verzetten”, vat Petra Mussche samen. „Een uitlaatklep voor de priester en zijn zorgen, ook dat mogen we vaak zijn”, vult Veronique De Wijze aan.

Al jaren streven de parochieassistenten naar een betere verloning. Met een brutoloon van zo'n 22.000 euro per jaar horen ze immers bij de slechtst betaalde werknemers in ons land. „Het doet vooral alleenstaande collega's afhaken, ondanks hun passie voor de job, omdat ze gewoon niet rondkomen”, weet Petra Mussche. „De oorspron-

kelijke bedoeling van de Interdiocesane Commissie voor Parochieassistenten was ook de onderhandelingen met de overheid van dichtbij te volgen. We blijven eraan werken, maar het evolueert traag. Nu eens valt er een regering, dan weer treedt er een nieuwe minister van Justitie aan.” „De bisschoppen blijven vragende partij voor een betere verloning”, benadrukte tijdens de ontmoetingsdag ook Herman Cosijns, secretaris-generaal van de bisschoppenconferentie.

Ondanks de pijnpunten overheersten op de ontmoetingsdag van 22 oktober de positieve gevoelens. „Ik ontmoette heel wat gelukkige parochieassistenten”, knikt Veronique De Wijze. „Wat niet perfect loopt, werd gemeld, maar de collega's lieten ook voelen dat ze goed in hun vel zitten. Ook ik ben het ene moment gelukkiger dan het andere, maar altijd dankbaar dat ik deze job mag doen.” „Het geluk ligt vooral in het werken met en dicht bij mensen”, zegt Maria Terweduwe uit Aarschot. „Ooit probeerde ik een andere job, maar ik kan het me nu niet meer voorstellen.”

„Een dag over geluk? Op het eerste gezicht vond ik het, als communicatie naar de buitenwereld, wat te optimistisch”, zegt Annie Van Damme. „Mijn kinderen zagen bijvoorbeeld een verslag in het duidingsmagazine *Terzake* en vroegen of wij, parochieassistenten, dan echt wereldvreemd op wolkjes lopen. Daarentegen is het helemaal niet slecht om je te focussen op de positieve kant van een verhaal.” „Misschien zijn we niet objectief”, oppert Petra Mussche. „Maar toch, ook de VRT-journalist kwam het me zeggen: 'Die mensen doen hun werk met passie.'”

STANDPUNT

Bert CLAERHOUT

Wie moeite heeft met migratie is nog geen racist

„Hoe racistisch zijn wij, Vlamingen? Wat betekent discriminatie in de praktijk? En hoe ervaart de allochtone gemeenschap dat? In het dossier *Racisme in Vlaanderen* zocht *De Standaard* een week lang naar antwoorden op die vragen. Analyses, opinies en getuigenissen leverden boeiend materiaal op en brachten prangende kwesties aan bod. Dat er nog veel werk aan de winkel is, wisten we al. Maar wat mij vooral trof, is hoe snel alles wat bij het integratieproces misloopt, onder de noemer racisme wordt gebracht. Op die manier geldt racisme voor de enen als een goedkoop excuus en wordt het voor de anderen een kwalijk verwijt. Nochtans is het niet door mensen te stigmatiseren dat we een stap in de goede richting doen.

Bij wijze van voorbeeld geven we enkele frappante vaststellingen uit het krantendossier. Allochtone jongeren die hebben gestudeerd en behoorlijk zijn geïntegreerd, klagen vaak meer over discriminatie dan andere leeftijdgenoten. Hoewel kinderen met een Turkse en Marokkaanse achtergrond – in tegenstelling tot wat vaak wordt beweerd – wel degelijk het belang van goede schoolprestaties inzien, voelen ze zich op onze scholen minder thuis. Voorts leert Europees onderzoek dat in geen enkel ander land in de Europese Unie zo weinig werknemers van buitenlandse afkomst actief zijn als bij ons. Een ander pijnpunt is de huisvesting. Bijna de helft van de Vlamingen wil in een buurt wonen met bijna alleen mensen van Belgische afkomst. Vooral wie buiten de stad woont, wil geen vreemdelingen in zijn wijk. Daarbij komt dat veel eigenaars hun woning liever niet verhuren aan allochtonen.

Als christenen geloven wij dat het samenleven van diverse culturen een verrijking kan zijn

De Standaard bracht ook getuigenissen over hoe sommige politiemensen, leerkrachten en verhuurders met allochtonen omgaan. Toegegeven, bepaalde uitspraken en/of handelingen zijn inderdaad racistisch, maar dat laat geenszins toe om daaruit te besluiten dat dé Vlaming een racist is of dat wij meer racistisch zijn dan de inwoners van onze buurlanden. In Nederland, Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië doen zich gelijkaardige problemen voor en de reacties daarop zijn vaak niet anders. Een paar weken geleden nog kregen de Nederlandse politici van de Raad van Europa de waarschuwing dat ze harder moeten optreden tegen antisemitische spreekwoorden, discriminerende taal in de media en uitbuiting van migrantenarbeiders.

Dat migratie van alle tijden is, mag geen doodoener zijn om onze samenlevingsproblemen als onbeduidend voor te stellen of te veronachtzamen. De huidige mondialisering en de geografische mobiliteit leiden in Europa wel degelijk tot een ingrijpende verandering van de bevolking en tot een culturele omslag. Traditionele opvattingen van zowel autochtonen als allochtonen worden ter discussie gesteld waardoor de ontmoeting tussen de bevolkingsgroepen vaak onzeker, verkrampt en soms agressief verloopt. Door die problemen te ontkennen – wat jarenlang gebeurde – of door al wie het daarmee moeilijk heeft meteen als racist te bestempelen, evolueren we echter niet naar een opener en rechtvaardiger samenleving.

Als christenen geloven wij dat het samenleven van diverse culturen een verrijking kan zijn. Ook al zijn de tekorten en gebreken zowel bij autochtonen als allochtonen vaak duidelijk aanwijsbaar, we blijven hopen dat de tegenstellingen kunnen worden overwonnen. Dat vraagt van alle partijen tijd, moeite, wederzijds begrip en een grote aanpassingsbereidheid. Als blad van de Vlaamse Kerk wil *KERK & leven* tot dat veranderingsproces bijdragen. Niet door mensen te pas en te onpas van discriminatie te beschuldigen, maar door te berichten over de vele initiatieven waar autochtonen en allochtonen wél met elkaar het gesprek aangaan, waar ze samen hoopvolle maatschappelijke en/of spirituele projecten uitwerken, kortom, waar ze samen werken aan een betere toekomst voor onze kinderen. 9

Parochieassistent Petra Mussche bij het Noord-Zuidontbijt in Wachtebeke. © Jozefien Van Huffel